Følelser

Dårligt har man modtaget et brev, der meget højtideligt meddeler, at man den 14. maj, hvis tjenesten tillader det, må holde den halve dag fri i anledning af et fornemt bryllup, før BT sætter ind med dybsindige analyser af, hvem der skal have børnene ved skilsmisse?

Ved hoffet er det dronningen, der bestemmer, og danske lov må pænt stå ude på slotspladsen og vente på, hvad dronningen måtte beslutte om, hvor en kommende tronarving i tilfælde af skilsmisse skal tilbringe sin opvækst - Down Under eller her i Overlandet.

Det er lidt lige som i Fyrtøjet, hvor det også er dronningen, der bestemmer, hvortil kommer, at man med hundene ofte må gøre store øjne, når omtalte BT tegner og fortæller.

Lad dem nu lige blive gift først – og jeg få min halve fridag – før I begynder at plage livet af det unge par om at blive singler.

Det handler vel også om følelser – både dine og mine og deres.

Det ved hun noget om, præsten ude på Nørrebro. Hun har det sådan, skrev BT selv samme dag, at hun ved, hvad alle mennesker føler. Lige som i Svinedrengen, hvor gryden med de små bjælder vidste at fortælle, hvad hver især i byen skulle have at spise til middag. Sådan er det med præsten. Hun ved, hvornår danskerne er kolde, og hvornår de er varme og frem for alt, hvornår de kaster sig ud i det rene hykleri og foregiver at føle både medlidenhed og sorg ved andres ulykke og død.

Der findes ikke en følelse, som præsten ikke har styr på og kender som sine lus på gangen. Nu den dag, da bomberne sprang i Madrid, og mange af os måtte sætte os ned og ryste bekymrede på hovedet. Ikke fordi man havde pårørende iblandt – formodentlig ikke – men fordi bekymringen og angsten for denne den bedste af alle verdener fra tid til anden tager overhånd og minder os om, hvor magtesløse vi er over for det onde, vilkårlige drab.

Der er igen bombemaskiner i luften – Guernica og Dresden fylder igen forsiderne, og vi må sukke: ”Ikke igen, ikke igen!”

Men præsten ved, at vi hykler. Hun ved, at når det kommer til stykket, er vi ligeglade. Vi glemmer hurtigt alt om de døde og sårede og kaster os straks på ny ud i tilværelsens ulidelige lethed.

”Vi har nydt gyset, og vi har hygget os lidt med uhyggen.” Siger hun. ”Vi kender ikke de mennesker. Hvordan kan vi sørge over deres død? ”Vi lever vores liv via medierne. Vi lever ikke konkret mere. Vi græder over nogle mennesker, som er langt væk fra os – mens vi nogle gange er ligeglade med den tragedie, som rammer folk lige omkring os”

MÅ VI HA’ LOV AT VÆRE HER!

Livet er vel stadig en følelsessag, der også angår os, om det så er fjernt eller nært.

M-BJ, Qlumme i bladet Nansensgade april 2004